
La història amagada darrere d'un cognom

Autor:

Data de publicació: 25-12-2021

Una llista d'esclaus a Mount Vernon escrita per George Washington al voltant de 1799 detalla matrimonis, fills i notes sobre individus, es veu a la Biblioteca Nacional Fred W. Smith per a l'Estudi de George Washington a Mount Vernon, Va., el maig de 2016. (Jacquelyn Martin / AP)

La història amagada darrere d'un cognom

Direcció: LOLLY BOWEAN

26 DE DESEMBRE DE 2017 A LES 8:00

Una llista d'esclaus a Mount Vernon escrita per George Washington al voltant de 1799 detalla matrimonis, fills i notes sobre individus, es veu a la Biblioteca Nacional Fred W. Smith per a l'Estudi de George Washington a Mount Vernon, Va., el maig de 2016. (Jacquelyn Martin / AP)

Només pregunten els veritablement curiosos.

I quan una estudiant de la Universitat Harvard va preguntar recentment sobre el meu nom, tenia clar que volia saber sobre el meu cognom. Ho va repetir tres vegades en veu alta i després va començar a buscar alguna cosa més profunda.

No va haver de dir-ho, però sabia que estava tractant d'entendre millor la meva herència i origen ètnic. El meu cognom, Bowean, és desconcertant. Per a alguns, no coincideix amb la meva presència física.

Quan estic a la regió de Boston, la gent em pregunta si és francès i crec que estan tractant de determinar si la meva herència és haitiana. D'altres es preguntaran si és el Celtic, una pregunta que em connectaria amb els irlandesos.

La veritat és que el meu cognom probablement se suposava que era Bowen, però en algun lloc en el passat algú el va escriure malament i les vides del meu clan familiar van canviar per sempre.

Era un fet comú. Alguns afroamericans del sud van lluitar amb l'alfabetització després de l'emancipació, de manera que els noms van prendre noves ortografia. En altres casos, els funcionaris blancs no es van molestar a documentar les ortografia correctes en els registres públics i els errors viscuts.

Ho vaig aprendre quan vaig intentar investigar la història del meu cognom.

En aquest país hi ha centenars de bowens.

No obstant això, els meus parents immediats són les úniques persones que he trobat amb el cognom "Bowean".

Tot això ho vaig explicar al jove i curiós estudiant. Li vaig dir que el cognom bowean va arribar al meu poble a través del matrimoni.

Abans de ser boweans, érem Norwoods i Wakefields arrelats en una petita ciutat a l'oest de Carolina del Nord, prop de les muntanyes. Aquests noms estan relacionats de tornada a Anglaterra.

"Aquest és el meu poble", li vaig dir.

"Conec alguns Norwoods i alguns Wakefields de l'oest de Carolina del Nord", va dir, gairebé amb una emoció vertiginosa instantània. Semblava que per un moment va pensar que havíem trobat punts en comú. Segur que va pensar que potser coneixíem a algunes de les mateixes persones.

La següent frase gairebé va xiuxiuejar: "Però són blancs".

Mentre tots dos estàvem en el silenci, no parlàvem del llegat de l'esclavitud nord-americana.

No obstant això, aquest és el moment en què la raça i el que significa ser afroamericà s'arrossega en la més fugaç de les trobades. Són aquests inesperats enfrontaments amb la història els que desencadenen el que l'escriptor i comentarista social James Baldwin va anomenar l'"estat constant de ràbia".

No li vaig dir a l'estudiant que durant l'esclavitud, als afroamericans se'ls assignaven noms dels seus propietaris, i moltes vegades ni tan sols tenien cognom, segons els registres. No vaig parlar de com aquests residents eren de vegades donat el cognom del seu propietari perquè poguessin ser identificats com la propietat d'aquesta família blanca.

Tampoc em vaig molestar a parlar de com, fins i tot després que la 13a esmena portés a les persones esclavitzades una forma de llibertat, alguns van triar el nom de la plantació com el seu cognom per tal de revelar d'on eren. Els negres es van aferrar a aquests noms per moltes raons, una és l'esperança de reunir-se amb altres membres de la família que només serien capaços d'identificar-los per aquests marcadors familiars.

Aquests són els noms que encara porten tants negres nord-americans.

La decisió d'estar lligats a aquests noms és profundament personal. Mai canviaria el meu nom ,encara que em casés, principalment perquè em connecta amb un poble fragmentat. És el nom que ens uneix. I m'aferren a l'esperança que els meus familiars, desconnectats fa molt de temps, em puguin localitzar a través d'aquest llegat compartit.

És en aquests moments innocents que la preocupant història d'aquest país es fa real i el residu es revela com a present. Mai m'he avergonyit de ser descendent de persones que van ser esclavitzades. No obstant això, és en moments subtils, aparentment innocents, que el trauma em colpeja.

Vaig començar a sentir-me ponderat mentre em posava mirant a la dona en edat universitària amb un nom llatí clàssic i

sofisticat que significa puresa. Vaig sentir el cansament de ser empès a un espai emocional i frustrat per haver de contemplar si aprofundir en un tema que no esperava durant una petita xerrada ociosa.

Lavors vaig recordar que aquesta història és una història que no ens agrada discutir de totes maneres. Només fàvem petites converses.

"Probablement hi ha una relació entre les dues famílies", l'afroamericana i la blanca, recordo dir-li a l'estudiant. "Però no sé exactament, en concret, què és".

I després, per ser educats, vam deixar la resta sense parlar i separar-nos.

Lolly Bowean és periodista del Tribune.

Universitat de Harvard
James
Baldwin

Lolly Bowean

Lolly Bowean escriu sobre la raça, la pobresa, la comunitat afroamericana de Chicago, el Centre Presidencial Obama i l'alcaldeessa Lori Lightfoot, la primera dona negra elegida alcaldessa de Chicago. És nieman fellow 2017 a la Universitat Harvard i graduada a la Universitat Howard. Ha escrit per al Washington Post, el Wall Street Journal i Lenny Letter.